

Odpovědnost státu za újmu

Provozování vozidla, úkony provádění pravidelných technických kontrol STK či servisování v autorizovaném servisu mohou spadat mezi povinnosti správce dle zákona o výkonu zajištění za situace, jedná-li se prokazatelně o úkony nezbytné pro uchování hodnoty konkrétního zajištěného vozidla. Bez jasného vymezení potřebných úkonů k uchování hodnoty konkrétního zajištěného vozidla a následného posouzení jejich splnění správcem není možné učinit závěr, zda došlo k nesprávnému úřednímu postupu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 633/2025-240 ze dne 18.12.2025)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně First Power Group s.r.o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. M.B., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., jednajícím Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v P., o zaplacení 442 558 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 26 C 109/2022, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2024, č. j. 25 Co 134/2024-196, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2024, č. j. 25 Co 134/2024-196, se ve výroku I co do částky 337 000 Kč s příslušenstvím a co do potvrzení nákladových výroků rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 3. 2024, č. j. 26 C 109/2022-165, a dále ve výrocích II a III zrušuje a věc se vrací v tomto rozsahu Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se domáhá na žalované náhrady škody představující pokles ceny vozidla Ferrari zajištěného po dobu 8 let, a to z důvodu nesprávného úředního postupu žalované, kdy orgány činné v trestním řízení nepostupovaly dle žalobkyně po zajištění vozidla v souladu s § 8 zákona č.

[279/2003](#) Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále také jen „zákon o výkonu zajištění“), a v důsledku nesprávné údržby vozidla došlo v průběhu zajištění ke snížení jeho hodnoty. Žalobkyně žalobou původně požadovala přiznání částky 2 428 800 Kč s příslušenstvím, po vrácení věci soudu prvního stupně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2024, č. j. 25 Co 313/2023-153, zůstala předmětem sporu částka 442 558 Kč s příslušenstvím.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 12. 3. 2024, č. j. 26 C 109/2022-165, uložil žalované zaplatit žalobkyni 442 558 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % ročně od 13. 2. 2022 do zaplacení (výrok I), uložil žalované nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 153 008 Kč k rukám jejího právního zástupce (výrok II) a uložil žalované nahradit státu náklady řízení ve výši 18 815,50 Kč (výrok III).

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že předmětné vozidlo bylo zajištěno Policií ČR od 6. 12. 2012 a vráceno dne 1. 12. 2020, a to na základě usnesení ze dne 30. 9. 2020.

4. Dle skutkových zjištění soudu prvního stupně bylo vozidlo po dobu, kdy bylo zajištěno,

zaparkováno v garáži, bylo připojeno na nabíječe, která byla přímo ve vozidle, jednalo se o udržovací nabíječku, vozidlo bylo nepojízdné, baterie byla vybitá, takže se snažili startovat vozidlo přes startovací vozík. Zajištěné auto Ferrari bylo zánovní. Správce provádějící správu vozidel pro policii provádí kontrolu tlaku pneumatik, které se dohušťují. Akumulátor u vozidla byl napíchnutý na stálý proud, což ale nezajišťoval správce, zajišťovala to přímo firma výrobce Ferrari, byly zabezpečeny kotouče brzd, aby nezrezly, prováděly se zkušební jízdy, objela se dvakrát hala, zkoušely se brzdy, aby nedošlo k zreznutí, zahřál se motor na provozní teplotu a zkontroloval se stav paliva, změřily se náplně, chladicí kapalina z důvodu mrazu a hladina oleje, při poklesu tlaku v pneumatikách se pneumatiky dohušťovaly. Kontrola se provádí čtvrtletně. Správce neprováděl výměnu oleje ani filtru, to by musel udělat autorizovaný servis.

5. Svědek, který vyzvedával vozidlo ze zajištění, potvrdil, že po odtažení se koupila nová baterie, vyměnily se svíčky, oleje, brzdové kapaliny, pak po 14 dnech bylo vozidlo zprovozněno, vozidlo bylo poškozeno na pravém zadním blatníku, ten byl promáčkнутý a odřený. K tomu došlo tak, že když vozidlo bylo odtaženo, do vozidla bouchla vrata. Na vozidle se vyměnily pneumatiky, oleje, pak se s vozem jelo na STK. Vozidlo prošlo STK.

6. Soud prvního stupně nechal vypracovat znalecký posudek z oboru ekonomika, ve kterém znalec posoudil, zda byla provedena náležitá údržba vozidla, ohodnotil cenu vozidla a uvedl rozdíl ceny vozidla v případě, že by byla prováděna náležitá údržba, a v případě, že údržba prováděna nebyla. Znalec určil újmu na vozidle způsobenou poškozením blatníku na částku 105 558 Kč. Újmu vztahující se k hodnotě vozidla při údržbě, která byla na vozidle prováděna, oproti správné údržbě, znalec vyčíslil na 337 000 Kč.

7. Po právní stránce dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyni vznikla škoda v důsledku nesprávného úředního postupu dle § 13 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), spočívajícího v tom, že předmětné vozidlo nebylo náležitě udržováno. Vzhledem k tomu, že nedošlo ke zrušení rozhodnutí ve smyslu § 7 OdpŠk, bylo zajištění vozidla dle soudu prvního stupně oprávněné. Soud prvního stupně dále uvedl, že považuje dobu zajištění v délce 8 let za potřebnou pro zajištění, tedy za přiměřenou.

8. Dle soudu prvního stupně došlo v této věci k faktickému poškození při garážování vozidla v souvislosti se zajištěním vozidla, jehož výši znalec ocenil částkou 105 558 Kč. V příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem spočívajícím v nezajištění řádné údržby vozidla vznikla žalobkyni i další škoda ve výši 337 000 Kč představující zmenšení majetku žalobkyně. Pokud v důsledku zanedbání řádné péče o věc svěřenou do úschovy, k níž byly orgány státu ze zákona povinny (podle § 80 trestního řádu měla Policie ČR povinnost věc vrátit majiteli ve stavu, ve kterém byla odebrána), došlo ke znehodnocení předmětu úschovy, a tím i ke vzniku škody na majetku žalobkyně, je dle soudu prvního stupně zjevné, že na straně žalované došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v tomto případě v porušení zákonné povinnosti, a žalovaná je proto povinna žalobkyni jako poškozené takovou újmu nahradit. Skutečnost, že mezi nesprávným úředním postupem a vznikem této újmy existuje příčinná souvislost, je pak z obsahu spisu a provedeného dokazování dle soudu prvního stupně více než zřejmá. Soud prvního stupně tak žalobkyni přiznal náhradu škody ve výši 442 558 Kč, a to s úrokem z prodlení od 13. 2. 2022 do zaplacení, tj. ode dne následujícího po skončení šestiměsíční lhůty pro předběžné projednání nároku žalovanou ve smyslu § 14 a 15 OdpŠk, která vznikla v důsledku nedostatečné údržby, nikoli z důvodu snížení časové hodnoty vozidla.

9. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I rozsudku odvolacího soudu), uložil žalované zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 37 752 Kč k rukám Mgr. M.B., advokáta (výrok II rozsudku odvolacího

soudu), a uložil žalované nahradit České republice ve prospěch účtu Městského soudu v Praze náklady řízení ve výši 6 184 Kč (výrok III rozsudku odvolacího soudu).

10. Odvolací soud zopakoval dokazování výsledky svědků J. H. a P. D. a výsledkem znalce P. T. Z výpovědi P. D. zjistil, že auto projížděl zhruba čtyřikrát do roka, ale přesně si to již nepamatoval, a to vždy cca 400 m. Do autorizovaného servisu s vozidlem nejezdili, nezajišťovali technickou kontrolu, nestarali se o servis ani o provoz, zajišťovali pouze věci na vozidle podle smlouvy, kterou mají uzavřenou s Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových. Obsah smlouvy si již svědek nepamatoval, pouze uvedl, že je ve smlouvě asi 6 nebo 8 bodů, podle nichž měli zajištěnou věc spravovat a tyto činnosti také prováděli. Svědek J. H. vypověděl, že měl plnou moc k vyzvednutí vozidla v roce 2020. Automobil byl v hale, zaprášený a nepojízdný, protože byla zcela vybitá baterie. Nikdo neví, zda auto v době zajištění jezdilo. Uvedl, že z doslechu je mu známo, že při vyjíždění vozidla (v době jeho zajištění) byl vítr, bouchla do něj vrata. Nevěděl, kdo vozidlo řídil. Znalec P.T. při výpovědi uvedl, že vozidlo bylo skladováno v zásadě v odpovídajících prostorech, ale odstávka byla dlouhodobá, což se projevilo v poklesu hodnoty automobilu. Především vozidlo nebylo provozováno, ačkoliv mělo být pravidelně startováno, pravidelně měly být kontrolovány pneumatiky nebo alespoň měněna poloha nastavení gumy, měl být také pravidelně měněn olej, zajištěn pohyb vozidla a rozhybání brzd. Jedna věc je tato technická péče, zejména s důrazem na specifika vozu Ferrari, které je sportovním vozidlem se silným motorem dimenzovaným na rychlou jízdu, a druhá věc je, že nebyly prováděny technické kontroly a další pravidelné servisní úkony autorizovaným servisem, tak jak vyplývá právě ze zprávy autorizovaného servisu. Vedle toho došlo k poškození bočnice. Částka 337 000 Kč tedy představuje pokles hodnoty vzniklý v důsledku údržby prováděné způsobem popsáním ve znaleckém posudku a znalcem při odvolacím jednání.

11. Z důvodu nevyjasnění předmětu sporu soudem prvního stupně a neprovedení hodnocení důkazů podle zásad stanovených v § 132 o. s. ř. soudem prvního stupně vyzval odvolací soud žalobkyni k upřesnění tvrzení a dokazování zopakoval, aby vytvořil prostor pro hodnocení důkazů provedených již soudem prvního stupně. Žalobkyně uvedla, že nesprávný úřední postup spatřuje v tom, že vozidlo nebylo řádně udržováno a byl poškozen blatník vozidla.

12. Odvolací soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním: údržba vozidla byla prováděna podle interního pokynu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, nebyly realizovány servisní prohlídky v autorizovaném servisu, nebyla prováděna STK, měněna autobaterie, svíčky, olej, brzdové kapaliny apod. Co se týče poškozeného blatníku, vycházel odvolací soud z protokolu o zajištění vozidla, z něhož je zřejmé, že vozidlo při jeho zajištění poškozeno nebylo.

13. K otázce řádného uplatnění nároku odvolací soud uzavřel, že byl uplatněn včas a v rozsahu odpovídajícím náhradě škody požadované v důsledku nedostatečné údržby vozidla po dobu jeho zajištění a dále i v důsledku poškození blatníku.

14. Z ustanovení § 8a odst. 1, odst. 2 a odst. 3, § 10 odst. 2 a odst. 3 a § 11 zákona o výkonu zajištění poté odvolací soud, co se týče právního posouzení, dovodil, že po dobu aktivní správy zajištěného majetku nerozhoduje jeho vlastník o způsobu udržování tohoto majetku a neodpovídá tedy ani za výši vynaložených nákladů na správu, naopak povinnost úhrady všech nákladů správy zajištěného majetku leží na státu. V této souvislosti poukázal odvolací soud na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08 a sp. zn. I. ÚS 215/12, v nichž Ústavní soud vyslovil názor, že má-li být stát skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů, kterými státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. I po zopakování dokazování odvolacím soudem zůstalo dle odvolacího soudu mimo jakoukoliv pochybnost, že ze strany správce (odhlédnuto od interního pokynu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových) nebyla prováděna řádná údržba vozidla Ferrari, které potřebuje nadstandardní péči. Z hlediska technického nebylo dle odvolacího soudu vozidlo provozováno, nebylo

prováděno mazání a výměna oleje, pravidelně startováno, nebyly měněny pneumatiky. Současně nebyly správcem prováděny technické kontroly (STK) a vozidlo nebylo servisováno, vedle toho došlo i k poškození blatníku. Všechny tyto zjištěné skutečnosti vedly odvolací soud k závěru, že ze strany žalované došlo k nesprávnému úřednímu postupu.

15. Odvolací soud dále uzavřel, že ke škodě vzniklé žalobkyni v rozsahu a výši žalobou uplatněné došlo v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem žalované popsaným shora. Co se týče výše škody, vycházel odvolací soud ze znaleckého posudku vypracovaného znalcem P.T. Dle odvolacího soudu znalec své závěry srozumitelně a logicky vyjádřil, a i při své výpovědi před odvolacím soudem je srozumitelně obhájil. Dle odvolacího soudu tak v souzené věci byly splněny zákonné předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované za škodu vzniklou žalobkyni v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem žalované dle § 13 OdpŠk, odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.

II. Dovolání a vyjádření k němu

16. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná ve výroku I co do částky 337 000 Kč a ve výroku II a III dovoláním. V dovolání uplatnila následující dovolací důvody.

17. Žalovaná spatřuje přípustnost dovolání v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která doposud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyla řešena, a sice otázky, zda mezi povinnosti správce zajištěného vozidla uvedené zejména v § 8a a § 10 odst. 1 až 4 zákona o výkonu zajištění ve vztahu k zajištěnému vozidlu Ferrari spadá rovněž provozování vozidla, provádění pravidelných technických kontrol STK a servisování ve značkovém autorizovaném servisu dle předepsaných servisních prací a intervalů.

18. Žalovaná v dovolání uvádí, že v řízení doložila, že kvartální údržba vozidla spočívala v kontrole závad na diagnostickém přístroji, kontrole tlaku v pneumatikách a případném dohuštění, kontrole akumulátoru, očištění brzdových kotoučů krátkou jízdou s bržděním, nastartování motoru a zahřátí na provozní teplotu a ujetí krátké vzdálenosti, kontrole množství paliva a kontrole nemrznoucích směsí. Jiné úkony žalovaná jako správce zajištěného vozidla neprováděla a ani k tomu nebyla povinna, dle jejího názoru je povinna toliko k běžné údržbě zajištěných vozidel, která by měla začínat jejich vyčištěním a běžnou technickou kontrolou, kontrolou stavu kapalin, jejich doplněním, případně výměnou s ohledem na podmínky uskladnění vozidel v zimním období. V průběhu dlouhodobého uložení je potřeba zajistit u některých typů dobíjení autobaterií, pravidelnou kontrolu stavu kapalin a pohonných hmot v nádržích, případně jejich doplnění (zimní nafta), dále prověření chodu motoru (nastartování, příp. krátká jízda) a další úkony v závislosti na značce a typu vozidla.

19. Dle žalované se v praxi pravidelná údržba provádí zpravidla jednou kvartálně. Úhrada pojistného ze smlouvy o odpovědnosti z provozu vozidla je v průběhu zajištění a aktivní správy i nadále dle žalované povinností vlastníka. Povinností správce při péči o hmotný movitý majetek rovněž není oprava poruch, které nevznikly v důsledku jeho činnosti, přičemž žalovaná v dovolání uvádí, že zajištěné vozidlo Ferrari mělo již v okamžiku zajištění vadný akumulátor a nešlo nastartovat.

20. Žalovaná dále v dovolání shrnuje výslech znalce s tím, že znalec uvedl, že nízký nájezd 3 500 km se promítl do ceny vozidla. Pokud by však mělo být po dobu 8 let vozidlo provozováno (5 000 km ročně), mělo by po dobu zajištění najeto cca 43 500 km, přičemž znalec dle žalované přiznal, že tento hypotetický nájezd do ceny provozovaného vozidla, tj. neznehodnoceného vozidla neprovozováním, který by se naopak promítl negativně do ceny vozidla, ve svém znaleckém posudku nezohlednil.

21. Žalovaná je přesvědčena, že není povinna provádět na zajištěných vozidlech pravidelnou technickou kontrolu (STK) ani není povinna servisovat zajištěná vozidla ve značkových autorizovaných servisech, nýbrž postačí u zajištěných vozidel provádět tzv. běžnou údržbu. Dle svého názoru není nejenom povinna, ale výslovně není ani oprávněna k provozování vozidla, tj. k ujetí se zajištěným vozidlem Ferrari, které vyžaduje nadstandartní péči, minimálně 5 000 km ročně. Dle § 10 odst. 5 zákona o výkonu zajištění totiž platí, že správce není oprávněn zajištěný majetek využívat, přičemž ujetí 40 000 km během 8 let by pod využívání vozidla dle žalované rozhodně spadalo.

22. Žalovaná navrhuje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

23. Žalobkyně ve svém vyjádření uvádí, že pokud žalovaný napadá část výroku I rozsudku odvolacího soudu, nemůže požadovat, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek.

24. Dle žalobkyně nesvědčí žalované přípustnost dovolání, jelikož v jejím dovolání absentují otázky zásadního právního významu, žalovaná ve svém dovolání dle žalobkyně pouze polemizuje s výpovědi svědka, znalce a závěry soudu.

25. Dále dle žalobkyně není dovolání důvodné. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1629/2000 k tomu uvádí, že nesprávným úředním postupem může být i situace, kdy věc po dobu zajištění nebyla náležitě chráněna proti poškození nebo ztrátě.

26. Žalobkyně také ve svém vyjádření uvádí, že ze znaleckých posudků vyplývá, že vozidlu po dobu zajištění nebyla poskytována odpovídající technická péče a nebylo ani náležitě uskladněno. Žalovaná neprokázala, že údržbu vozidla zajišťovala kvalifikovaná osoba v deklarovaných tříměsíčních intervalech, naopak z výpovědi svědka P. D. vyplývá, že k tomu odborně způsobilý nebyl. Žalobkyně zastává názor, že se žalovaná nemůže zprostit své objektivní odpovědnosti pouhým tvrzením o řádném zajištění údržby vozidla, když znalecké posudky prokazují opak a dokládají vznik škody ve výši 337 000 Kč.

27. Žalobkyně má za to, že škodě mohlo být ze strany žalované zabráněno, neboť po dobu zajištění vozidla se na ně vztahovala sedmiletá servisní záruka, která umožňovala provádění servisních úkonů autorizovaným servisem bezplatně. Žalovaná však této možnosti nevyužila.

28. Žalovaná měla dle žalobkyně povinnost učinit taková opatření, aby ke vzniku škody na vozidle nedošlo, ať už spočívala v řádném uskladnění, pravidelné údržbě nebo využití dostupné bezplatné servisní záruky. Její pasivita v tomto směru představuje dle žalobkyně porušení preventivní povinnosti. Pokud během zajištění došlo ke znehodnocení této věci v důsledku absence péče, jedná se o pochybení zakládající odpovědnost státu za vzniklou škodu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1629/2000).

29. Žalobkyně ve svém vyjádření zdůrazňuje, že se jednalo o mimořádně hodnotné a specifické vozidlo luxusní značky (Ferrari), u něhož je správná a odborná údržba naprosto zásadní pro uchování jeho hodnoty. O to větší obezřetnost a péči měla žalovaná při jeho zajištění uplatnit. Nelze přitom přehlédnout, že žalovaná si musela být vědoma, že neodborné zacházení s takovým typem vozidla může vést ke značné škodě. Vozidlo bylo navíc zajištěno po dobu 8 let, tedy zjevně neobvykle dlouhou dobu, během níž mohlo dojít nejen k degradaci technického stavu, ale dle žalobkyně i k morálnímu zastarání vozidla, což rovněž negativně ovlivňuje jeho tržní hodnotu.

30. Žalobkyně závěrem svého vyjádření upozorňuje, že pokud žalovaná nevykonávala potřebnou správu a ochranu jejího majetku, jednala v rozporu s ústavně zaručeným právem na ochranu vlastnictví. Odpovědnost státu není podmíněna zaviněním, vznik škody a příčinná souvislost s

jednáním orgánu veřejné moci přitom byla dle žalobkyně prokázána znaleckými posudky a výpověďmi svědků.

III. Přípustnost dovolání

31. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (viz čl. II a XII zákona č. [286/2021](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

32. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované § 241a odst. 2 o. s. ř., Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

33. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

34. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

35. Nejvyšší soud konstatuje, že dovolání žalované v části směřující proti výroku II a III rozsudku odvolacího soudu není dle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně přípustné, neboť těmito výroky bylo rozhodnuto o nákladech řízení. To však v případě přípustnosti a důvodnosti dovolání ve zbývajícím rozsahu nebrání dovolacímu soudu, aby zrušil i tyto nákladové výroky jako výroky závislé na výroku o věci samé.

36. Dovolání je přípustné pro řešení otázky, zda mezi povinnosti správce dle zákona o výkonu zajištění ve vztahu k zajištěnému luxusnímu vozidlu spadá rovněž provozování vozidla, provádění pravidelných technických kontrol (STK) a servisování v autorizovaném servisu, neboť tato nebyla dosud v judikatuře odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

37. Dovolání je důvodné.

38. Dle § 10 odst. 1 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od 1. 7. 2006 do 31. 5. 2015, ten, kdo vykonává správu zajištěného majetku, je povinen tento majetek a) řádně ochraňovat a pečovat o jeho zachování, b) účelně a hospodárně využívat tak, aby nedocházelo k jeho poškozování nebo nedůvodnému snižování jeho rozsahu, hodnoty nebo výnosů z něho, c) chránit před poškozením, zničením, ztrátou, odcizením nebo zneužitím, d) vést v operativní evidenci způsobem a za podmínek upravených zvláštním právním předpisem až do doby konečného naložení s majetkem a v případě exekutora vést v evidenci podle zvláštního právního předpisu, e) chránit před neoprávněnými zásahy a včas uplatňovat nárok na náhradu škody a na vydání předmětu bezdůvodného obohacení, f) chránit tím, že průběžně sleduje, zda dlužníci včas a řádně plní své závazky, a zejména včasným uplatněním a vymáháním práv, která jinak přísluší vlastníku, věřiteli nebo majiteli cenných papírů, zamezovat promlčení nebo zániku těchto práv. Dle § 10 odst. 2 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od

1. 7. 2006 do 31. 5. 2015, ten, kdo vykonává správu zajištěného majetku, činí po předchozím souhlasu soudu v souvislosti s tímto majetkem ve správním nebo jiném řízení všechny úkony, které jinak může činit jeho vlastník.

39. Dle § 10 odst. 1 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od 1. 6. 2015 do 17. 3. 2017, je správce povinen právně jednat za účelem zabránění snížení hodnoty nebo zmenšení zajištěného majetku, zejména a) včas uplatňovat nárok na náhradu škody a na vydání předmětu bezdůvodného obohacení, b) průběžně sledovat, zda dlužníci včas a řádně plní své závazky k zajištěnému majetku, včas uplatňovat a vymáhat práva, která jinak přísluší vlastníku nebo majiteli zajištěného majetku, případně jiné osobě oprávněné s majetkem nakládat, a zamezovat promlčení nebo zániku těchto práv, c) dovolávat se neplatnosti právního jednání učiněného obviněným v rozporu se zákazy, jež mu byly uloženy rozhodnutím o zajištění majetku podle trestního řádu. Dle § 10 odst. 2 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od 1. 6. 2015 do 17. 3. 2017, movité věci, jež byly obviněným vydány nebo mu byly odňaty, je správce povinen rovněž řádně zabezpečit a chránit před znehodnocením, zejména před jejich poškozením, zničením, ztrátou, odcizením nebo zneužitím, a provést potřebné úkony směřující k uchování hodnoty věci. Dle § 10 odst. 3 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od 1. 6. 2015 do 17. 3. 2017, činí správce za účelem ochrany zajištěného majetku v soudním, správním nebo jiném řízení všechny úkony, které je jinak oprávněn činit jeho vlastník nebo majitel, případně jiná osoba oprávněná s majetkem nakládat. Dle § 10 odst. 4 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od 1. 6. 2015 do 17. 3. 2017, vede správce zajištěný majetek průkazným a přehledným způsobem v evidenci, a to až do doby konečného naložení s majetkem; zajištěný majetek není předmětem účetnictví a inventarizace. Dle § 10 odst. 5 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od 1. 6. 2015 do 17. 3. 2017, správce nevykonává jiné povinnosti související se zajištěným majetkem než uvedené v odstavcích 1 až 4. Jiná práva související se zajištěným majetkem vykonává správce za účelem ochrany zajištěného majetku pouze v rozsahu, v jakém byla zakázána obviněnému soudem podle trestního řádu. Správce není oprávněn zajištěný majetek využívat, pronajmout, zatížit nebo převést na jinou osobu.

40. Ve znění účinném od 18. 3. 2017 do 30. 6. 2024 došlo v § 10 zákona o výkonu zajištění oproti předchozímu znění k vypuštění sousloví „nebo majiteli“ v odst. 1 písm. b) a odst. 3 tohoto ustanovení.

41. S účinností od 1. 6. 2015 pak byl do zákona o výkonu zajištění vložen § 8a, který ve svém odstavci 1 rovněž zakotvuje povinnost spravovat majetek zajištěný v trestním řízení tak, aby nedošlo bezdůvodně ke snížení jeho hodnoty. S ohledem na skutečnost, že tato povinnost je obsahově shodně upravena i v § 10 odst. 1 tohoto zákona, a to s účinností již od počátku zajištění vozidla (s účinností od 1. 6. 2015 je pak v § 10 odst. 2 tohoto zákona upravena povinnost provést potřebné úkony směřující k uchování hodnoty věci), Nejvyšší soud aplikuje na danou věc právě § 10 zákona o výkonu zajištění. Nejvyšší soud si je zároveň vědom znění § 8a odst. 3 tohoto zákona, který s účinností od 1. 6. 2015 upravil odpovědnost správce za škodu způsobenou při výkonu správy. K tomu je třeba dodat, že pokud však škodu způsobí svým nesprávným postupem orgán činný v trestním řízení, územní pracoviště Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových nebo organizační složka státu či státní organizace příslušná hospodařit s určitým majetkem státu, řídí se odpovědnost za způsobenou újmu zákonem č. [82/1998](#) Sb., jak ostatně vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. [86/2015](#) Sb., kterým se mění zákon o výkonu zajištění.

42. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

43. Z výše citovaného § 13 odst. 1 OdpŠk vyplývá, že vedle odpovědnosti plynoucí z vydání

nezákonného rozhodnutí v příslušném řízení stát odpovídá za škodu též tehdy, vznikla-li škoda, popřípadě nemajetková újma, v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem. Definici nesprávného úředního postupu zákon nepodává, z obsahu tohoto pojmu však vyplývá, že podle konkrétních okolností může jít o jakoukoli činnost spojenou s výkonem pravomocí státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (srov. stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30. 11. 1977, sp. zn. PlsF 3/77, publikované pod č. 35/1977 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek). Nejvyšší soud přitom v tomto směru setrvale judikuje, že k založení odpovědnosti za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem se nevyžaduje přímé porušení zákona či protiprávní postup, nýbrž může jít i o porušení těch pravidel v činnosti státního orgánu, která slouží a měla by být dodržena k tomu, aby účel a smysl zákona byl naplněn. Nesprávný úřední postup může totiž být představován jakoukoliv činností spojenou s výkonem pravomoci státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1660/2005). Nesprávným úředním postupem je tak i okolnost, že věc po dobu zajištění nebyla chráněna před poškozením či ztrátou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1629/2000, uveřejněný pod č. 54/2003 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, na který odkazuje i žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání).

44. I podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. 25 Cdo 2527/98, stát odpovídá poškozenému v případě, že příčina vzniku škody na vozidle byla shledána v nesprávném úředním postupu spočívajícím v nedostatečné ochraně svěřené věci před poškozením a v opomenutí učinit taková opatření, aby nedošlo ke škodě na majetku, který byl vydán v průběhu trestního řízení.

45. Obdobně v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. 25 Cdo 356/2003, dovolací soud vyložil, že účelem institutu vydání (§ 78 tr. řádu) a odnětí (§ 79 tr. řádu) věci v trestním řízení je umožnit orgánům činným v trestním řízení převzít a zajistit věci důležité pro trestní řízení; neslouží-li však zajištěné věci nadále tomuto účelu, musí být vráceny tomu, kdo je vydal nebo komu byly odňaty, případně tomu, o jehož právu na věci není pochyb (§ 80 tr. řádu). Má-li příslušný orgán dostat tomuto požadavku, musí přizpůsobit způsob uskladnění věcí po dobu jejich zajištění charakteru věci a jejich vlastnostem.

46. V rozsudku ze dne 5. 10. 2021, sp. zn. 30 Cdo 983/2021, Nejvyšší soud pak společně s odbornou literaturou ve vztahu k povinnosti osoby, jež je označována legislativní zkratkou „správce“ (v projednávané věci šlo o policejní orgán) dovozuje, že správce vykonává práva a povinnosti v rozsahu a za účelem naplnění primárního účelu správy, tj. uchování hodnoty majetku po dobu zajištění a jeho ochrany. Pokud správce spravuje hmotný movitý majetek, který fakticky převzal, má kromě povinnosti tzv. právní ochrany majetku dle § 10 odst. 1 zákona o výkonu zajištění další povinnosti související s tím, že má majetek v dispozici. Zejména má povinnost majetek řádně zabezpečit a skladovat a chránit jej před neodbornou manipulací, úmyslnými zásahy ze strany třetích osob, ale i před nepříznivým působením klimatických podmínek. Způsob uložení a zabezpečení má chránit majetek mimo jiné proti odcizení a záměrnému poškození (jinou osobou). Kromě této bazální ochrany musí způsob a podmínky uložení odpovídat charakteru majetku a účelu správy (např. suché garáže pro hodnotná motorová vozidla, přístřešek pro běžná vozidla apod., odvětraný sklad pro běžné potraviny a nápoje, nevyžadující specifickou teplotu a vlhkost, temperovaný sklad pro elektrozařízení, trezor pro šperky atd.).

47. Z výše citované zákonné úpravy a judikatury jednoznačně vyplývá, že správa zajištěného majetku je souborem úkonů, ať již právních, administrativních či faktických, vykonávaných správcem, jejichž cílem je uchování hodnoty majetku po dobu zajištění. Při stanovení potřeby správy zajištěného majetku je správce povinen vycházet z povahy a charakteru zajištěného majetku. Právě obecné vymezení práv a povinností v § 10 zákona o výkonu zajištění bez podrobnější specifikace vyjadřuje

záměr zákonodárce ponechat na rozhodnutí správce, jaké konkrétní úkony bude činit při naplňování účelu správy, správce je povinen vykonávat své povinnosti podle povahy zajištěného majetku a konkrétních okolností.

48. Komentář k zákonu o výkonu zajištění uvádí, že v případě faktického převzetí hmotného movitého majetku má správce kromě povinnosti tzv. právní ochrany majetku dle § 10 odst. 1 zákona další povinnosti, zejména majetek řádně zabezpečit, skladovat a chránit jej před neodbornou manipulací, ale i před působením klimatických podmínek. Vůči takovému majetku pak správce provádí i nezbytné faktické úkony směřující k tomu, aby nedošlo ke znehodnocení věci, např. provádí běžnou údržbu vozidel. Běžná údržba zajištěných vozidel přitom začíná jejich vyčištěním a běžnou technickou kontrolou, kontrolou stavu kapalin, jejich doplněním, případně výměnou s ohledem na podmínky uskladnění vozidel v zimním období. V průběhu dlouhodobého uložení je potřeba zajistit u některých typů dobíjení autobaterií, prověření chodu motoru a další úkony v závislosti na značce a typu vozidla (viz TREŠLOVÁ, L., ŠKROBÁK, I. Zákon o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení: Praktický komentář. Systém ASPI. Wolters Kluwer.).

49. S uvedeným se Nejvyšší soud ztotožňuje a dodává, že však správce nemá povinnost postupovat při své činnosti obdobně, jako by o svůj majetek pečoval sám jeho majitel. To se týká nejen celkové správy, ale i výkonu určitých dílčích úkonů správy. Při správě majetku tak správce respektuje pouze požadavky, které jsou výslovně předpokládány zákonem. Správce nemůže vykonávat více práv ani povinností, než kolik mu přiznává zákon.

50. Základním požadavkem ve výše citovaném § 10 odst. 1 zákona o výkonu zajištění je, aby nedošlo bezdůvodně ke snížení hodnoty zajištěného majetku nebo k jeho zmenšení. Zákon tak po správci žádá takový postup, kterým dojde k zachování kvality a kvantity zajištěného majetku (srov. též TREŠLOVÁ, L., ŠKROBÁK, I. Zákon o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení: Praktický komentář. Systém ASPI. Wolters Kluwer). Naopak zákon po správci nežadá, aby postupoval způsobem, který povede k udržení obvyklé ceny zajištěného majetku. Tou se podle § 2 odst. 1 zákona č. [151/1997](#) Sb., o oceňování majetku, rozumí cena, která by byla dosažena při prodeji stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Obvyklá cena zajištěné věci je totiž na postupu státu nezávislá, neboť se odvíjí od poměrů na relevantním trhu s věcmi shodnými (nebo obdobnými) s věcí zajištěnou (obdobně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4973/2014, uveřejněný pod č. 35/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

51. I současná právní úprava náhrady poškozené věci v § 2969 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, na rozdíl od právní úpravy odpovědnosti za škodu na věci v zákoně č. 40/1964, občanský zákoník, vycházející pro určení náhrady z obvyklé ceny věci v době poškození, zdůrazňuje význam uvedení věci v předešlý stav, a to především z pohledu nahrazení nebo obnovení funkce poškozené věci. Podle nedávného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2025, sp. zn. 25 Cdo 1374/2024, skutečná škoda je představována ekvivalentem hodnot, které je nutné vynaložit, aby došlo k uvedení věci do předešlého stavu, tedy k obnovení funkčnosti celé věci. Skutečná škoda může být představována i náklady na zakoupení a instalaci nového dílu, nezbytného pro obnovení funkce poškozené věci, byť věc v době poškození nová nebyla. V určitých případech pak může náhrada převýšit i samu obvyklou cenu poškozené věci (viz také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2022, sp. zn. 25 Cdo 2651/2021). Východiskem pro určení výše náhrady škody by tak neměla být samotná obvyklá cena věci, ale účelně vynaložené náklady, které bude třeba vynaložit k zachování kvality věci - k její obnově nebo nahrazení funkce.

52. Otázka, které konkrétní úkony byl povinen správce v případě v této věci zajištěného vozidla Ferrari provádět, aby došlo k uchování hodnoty tohoto vozidla ve smyslu zachování jeho kvality, a které lze zároveň důvodně na správci požadovat, a které úkony jsou již nad rámec těchto povinností

a nahrazují péči majitele či zvyšují nebo udržují případnou tržní cenu ojetého vozidla, zůstala odvolacím soudem nevyjasněna. Odvolací soud především na základě výpovědi znalce na jednání konaném dne 14. 11. 2024 dospěl ke skutkovému zjištění, že vozidlo nebylo provozováno, nebylo prováděno mazání a výměna oleje, pravidelně startováno, nebyly měněny pneumatiky, současně nebyly správcem prováděny technické kontroly (STK) a vozidlo nebylo servisováno, na základě kterého učinil právní závěr, že ze strany žalované došlo k nesprávnému úřednímu postupu, aniž by rozlišil, které z citovaných neprovedených úkonů jsou potřebné a nezbytné k uchování hodnoty (nikoli obvyklé ceny) vozidla ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o výkonu zajištění, ve znění účinném od 1. 6. 2015 (ve znění účinném do 31. 5. 2015 k zachování zajištěného majetku, nesnižování jeho hodnoty).

53. Jak již bylo výše uvedeno, povinnosti správce při výkonu zajištění v podobě nezbytných faktických úkonů k zajištěnému vozidlu nemohou, a to ani na základě skutkových zjištění vyplývajících z důkazu znaleckým posudkem, přesahovat rámec povinností určených zákonem.

54. Nejvyšší soud zároveň poukazuje na skutečnost, že znalec ve své výpovědi ze dne 14. 11. 2024 na otázku potřebných úkonů nezbytných k uchování hodnoty vozidla neodpovídá, když uvádí, že absence autorizovaného servisu u zajištěného vozidla nemusí mít vliv na jeho technickou stránku, ale má vliv na budoucí prodejnost vozu (str. 12 přepisu zvukového záznamu z jednání ze dne 14. 11. 2024). Obdobně znalec ve své výpovědi (viz str. 9 přepisu zvukového záznamu z jednání ze dne 14. 11. 2024) označuje roční nájezd 5 000 km za rok jako standardní provoz za situace, kdy by zajištěné vozidlo provozoval jeho majitel.

55. Provozování vozidla, úkony provádění pravidelných technických kontrol STK či servisování v autorizovaném servisu přitom mohou spadat mezi povinnosti správce dle zákona o výkonu zajištění za situace, jedná-li se prokazatelně o úkony nezbytné pro uchování hodnoty konkrétního zajištěného vozidla. Bez jasného vymezení potřebných úkonů k uchování hodnoty konkrétního zajištěného vozidla a následného posouzení jejich splnění správcem není možné učinit závěr, zda došlo k nesprávnému úřednímu postupu žalované dle § 13 odst. 1 OdpŠk. Právní posouzení odvolacího soudu je tedy neúplné a tudíž nesprávné.

56. V dalším řízení se tak bude muset odvolací soud ohledně nároku žalobkyně na náhradu škody zabývat otázkou, které konkrétní úkony byl povinen správce v případě v této věci zajištěného vozidla Ferrari provádět, aby došlo k uchování hodnoty (nikoli obvyklé ceny) tohoto vozidla, tj. uchování jeho kvality, a které lze zároveň důvodně na správci požadovat.

57. Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. zkoumal, zda nebylo řízení postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., resp. jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nejvyšší soud však takové vady v řízení neshledal.

58. Jak vyplývá z bodu 18 napadeného rozsudku, odvolací soud ve svém právním posouzení nerozlišil vývoj právní úpravy zákona č. [279/2003](#) Sb. za dobu zajištění vozidla od prosince roku 2012 do prosince roku 2020. Tento postup však nemá vliv na závěry napadeného rozsudku, neboť vymezení povinností správce je obsahově stejné i v § 10 odst. 1 tohoto zákona ve znění účinném od 1. 7. 2006 do 31. 5. 2015.

59. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému rozsudek odvolacího soudu co do částky 337 000 Kč s příslušenstvím podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil, a to včetně navazujících výroků o nákladech řízení.

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)